

Comentariul 9: Despre natura lipsită de scrupule a Partidului Comunist Chinez

Cuvânt înainte

Deși a făcut multe promisiuni, de peste un secol, mișcarea comunistă n-a adus omenirii decât război, sărăcie, violență și dictatură. După prăbușirea Uniunii Sovietice și a partidelor comuniste est-europene, această dramă dezastruoasă și absurdă a intrat, la sfârșitul secolului trecut, în ultima sa fază. Nimeni, de la cetățeanul obișnuit până la Secretarul General al Partidului Comunist, nu mai crede în miturile comunismului.

Regimul Comunist Chinez n-a luat naștere nici datorită vreunui „mandat divin”¹ și nici prin alegeri democratice. Cu ideologia distrusă, legitimitatea stăpânirii sale se înfruntă astăzi cu o provocare fără precedent.

Partidul Comunist Chinez (PCC) nu vrea să se supună curentului istoriei și să părăsească scena. Folosește metodele barbare exersate de-a lungul decadelor de campanii politice, pornindu-și din nou lupta frenetică pentru legitimitate și pentru reînvierea mandatului său defunct.

Politica de reformă și deschidere a PCC ascunde o intenție disperată de menținere a conducerii totalitare. Realizările economice obținute prin munca grea a poporului chinez în ultimii 20 ani n-au convins PCC să renunțe la topor. PCC a deturnat aceste realizări pentru a-și valida guvernarea, comportamentul său constant neprincipial devenind astfel chiar mai înșelător. Cel mai înfricoșător lucru este că PCC va face orice pentru a distruge fundația morală a întregii națiuni, încercând transformarea fiecărui chinez într-un șarlatan mai mare sau mai mic, în intenția de a crea un mediu favorabil unde PCC „să avanseze cu timpul”.

În momentul istoric de astăzi este foarte important să înțelegem clar de ce PCC se comportă ca o adunătură de ticăloși și să-i expunem natura criminală, încât națiunea chineză să poată obține pace și stabilitate durabile, să intre cât de curând posibil într-o eră lipsită de PCC, și să-și construiască un viitor.

I. Natura malefică a PCC nu s-a schimbat niciodată

Cui folosește reforma PCC?

---

¹ Mentalitatea tradițională confucianistă spunea că împărații și regii domnesc conform unui mandat ceresc. Pentru a primi o astfel de autoritate, realizările lor morale trebuie să se potrivească cu această responsabilitate supremă. Un concept asemănător poate fi găsit și la Mencius. În „Cine acordă puterea monarhică?”, fiind întrebat cine a acordat pământul și autoritatea de guvernare împăratului Shun, Mencius a spus „Cerul”. Ideea originii divine a puterii poate fi găsită și în tradiția creștină. În *Romani* 13:1 în Biblie (versiunea King James), se poate găsi: „Lăsați fiecare suflet să fie supus puterilor mai înalte. Pentru că nu există o altă putere decât cea a lui Dumnezeu; puterile ce există sunt hotărâte de Dumnezeu”

Arestarea unor practicanți Falun Gong care fac apel în Piața Tiananmen, 11 mai 2000. (AFP/Getty Images)

De-a lungul istoriei, de fiecare dată când PCC a întâmpinat crize a părut că se va îndrepta, ispitind astfel oamenii să-și facă iluzii în ceea ce-l privește. Fără excepție, iluziile au fost întotdeauna deșarte. Astăzi PCC urmărește beneficii pe termen scurt, iar pentru a realiza acest lucru regizează un show de prosperitate economică – determinându-i din nou pe oameni să-și facă iluzii. Însă conflictele fundamentale dintre interesul PCC și cel al poporului fac ca această falsă prosperitate să nu dureze. „Reforma” pe care a promis-o PCC are un singur scop: să-i mențină dominația. Este o reformă neconvingătoare, o schimbare la suprafață dar nu în profunzime. Sub dezvoltarea sa asimetrică se află o mare criză socială. Când criza va izbucni, poporul va suferi din nou.

După schimbarea conducerii sale, PCC este guvernat de oameni care n-au avut vreun rol în revoluția comunistă, așa că PCC are din ce în ce mai puțin prestigiu în fața națiunii. Aflat într-o criză de legitimitate, PCC trebuie să-și protejeze tot mai mult interesele pentru a-și menține membrii. Natura PCC este egoistă și lipsită de autocontrol; a spera că un asemenea partid se va dedica dezvoltării țării în mod pașnic sunt visuri.

Haideți să analizăm ce spune *Cotidianul Poporului*, purtătorul de cuvânt al PCC, într-un articol de pe prima pagină, la 12 iulie 2004: “Dialectica istoriei i-a învățat pe membrii PCC următoarele: lucrurile care ar trebui schimbate, trebuie să se schimbe, altfel apare deteriorarea; cele care n-ar trebui schimbate, trebuie să rămână neschimbate, altfel apare autodistrugerea”.

Ce anume ar trebui să rămână neschimbat? *Cotidianul Poporului* explică mai departe: „Linia de bază a Partidului de ’un centru și 2 puncte de bază’ trebuie să dureze solid încă 100 ani, fără nici o deviație”².

Oamenii nu înțeleg neapărat la ce se referă „centrul” și cele 2 „puncte de bază”, dar toată lumea știe că hotărârea spiritului comunist de a-și menține interesul major și dictatura nu se schimbă niciodată. Comunismul a fost înfrânt global, și este sortit să devină din ce în ce mai muribund. Însă cu cât un lucru devine mai corupt, cu atât devine mai distructiv în timpul luptei sale pe patul morții. A discuta îmbunătățiri democratice cu Partidul Comunist este ca și cum i-ai cere tigrului să-și dea pielea.

Ce ar face China fără Partidul Comunist?

Pentru că PCC degenerează, oamenii descoperă pe neașteptate că de decenii, spectrul malefic al PCC, cu mijloacele lui viclene mereu schimbătoare, și-a infiltrat elementele malefice în fiecare aspect al vieții oamenilor obișnuiți.

Când a murit Mao Zedong, mulți chinezi au plâns amarnic în fața portretului său și s-au întrebant „Cum poate continua China fără președintele Mao?”. Ironic, douăzeci ani mai târziu, când lumea pune sub semnul întrebării legitimitatea politică a Partidului Comunist, PCC a răspândit o nouă campanie de propagandă, lansând din nou întrebarea „Ce ar face China fără Partidul Comunist?”

În realitate, controlul politic total al PCC ne-a marcat atât de adânc cultura și modul de gândire încât chiar și criteriul cu care judecăm PCC este creat de PCC. Dacă în trecut PCC a controlat oamenii infiltrându-i cu elementele sale, acum PCC a ajuns să recolteze ce a sădit, din moment ce lucrurile introduse în mințile oamenilor au fost digerate și absorbite de toate celulele lor. Oamenii gândesc conform logicii PCC și se pun pe ei înșiși în locul PCC atunci când judecă binele și răul. Cu privire la masacrul studenților din 4 iunie 1989, unii spun: „Dacă eu aș fi fost Deng Xiaoping, și eu aș fi înăbușit protestul cu tancuri”. În persecuția Falun Gong, unii spun: „Dacă eu aș fi

---

² Centrul unic se referă la dezvoltarea economică, iar cele 2 puncte de bază sunt: menținerea celor patru principii de bază (calea socialistă, dictatura proletariatului, conducerea PCC, a marxism-leninismului și a maoismului), și continuarea politicilor de reformă și deschidere

Jiang Zemin, și eu aș elimina Falun Gong”. Cu privire la interzicerea libertății de expresie, unii spun: „Dacă eu aș fi PCC, aș face la fel”. Adevărul și conștiința au dispărut, rămânând doar „logica” PCC. Aceasta a fost consecința metodelor extrem de urâte și dure folosite de PCC. Cât timp PCC continuă să-și introducă toxinele morale în mințile oamenilor, poate obține energie pentru a se susține în continuare.

„Ce ar face China fără PCC?” Acest mod de gândire se potrivește perfect dorinței PCC ca oamenii să judece conform logicii Partidului.

China a răzbit prin cei 5.000 ani de istorie fără PCC; nici o țară din lume nu și-ar opri dezvoltarea socială din cauza prăbușirii unui anumit regim. Însă după decenii de dictatură a PCC, oamenii nu mai realizează acest fapt. Propaganda prelungită a PCC a antrenat oamenii să creadă că Partidul este mama lor. Politicile omniprezente ale PCC au făcut ca oamenii să leșine când își imaginează cum ar fi viețile lor fără PCC.

China nu s-a prăbușit fără Mao Zedong; s-ar prăbuși China fără PCC!?

Care este sursa adevărată a tulburării?

Mulți cunosc comportamentul ticălos al PCC și îl resping și n-au chef de luptele și minciunile sale. Dar în același timp se tem de campaniile sale politice și de tulburările produse de asemenea campanii, și se tem de haosul care ar apare iarăși în China. Așa că atunci când PCC amenință cu „tulburarea”, oamenii cad într-o acceptare tăcută a conducerii PCC, simțindu-se neajutorați în fața puterii despotice a PCC.

În realitate, cu cele câteva milioane de trupe și poliție armată, sursa reală de tulburare este chiar PCC. Oamenii simpli n-au nici dorința și nici capacitatea de a iniția tulburări. Numai regresivul PCC este atât de nesăbuit încât să aducă tulburări în țară. „Stabilitatea este prima cerință” și „Retezarea mugurilor tuturor elementelor instabile” – sunt lozinci care au devenit baza teoretică a PCC atunci când suprimă oamenii. Care este cea mai mare cauză de instabilitate în China? Nu este chiar PCC, care exercită tiranie? Nu este PCC cel care instigă la tulburare, și care folosește apoi haosul creat pentru a constrânge populația? Acesta este un comportament comun al ticaloșilor.

II. Dezvoltarea economică este sacrificată de PCC

Asumarea meritului pentru realizările câștigate din greu de oameni

Motivul pentru care PCC își afirmă legitimitatea este dezvoltarea economică din ultimii 20 de ani. În realitate însă, o astfel de dezvoltare a fost obținută treptat de poporul chinez după ce lanțurile PCC au fost ușor slăbite; prin urmare, nu este în nici un fel meritul PCC. Însă PCC pretinde că această dezvoltare economică este realizarea sa, și le cere oamenilor recunoștință. PCC speră ca oamenii vor crede că un asemenea succes nu ar fi avut loc fără PCC, dar toți știm că multe țări non-comuniste au manifestat o creștere economică mai rapidă cu mult timp în urmă.

Atunci când câștigă medalii olimpice de aur, atletilor li se cere să mulțumească Partidului. Partidul nu ezită să folosească imaginea a unei „mari națiuni sportive” pentru a elogia conducerea. China a suferit mult în epidemia de SARS, dar *Cotidianul Poporului* a afirmat că virusul a fost înfrânt de China, „datorită teoriei de bază a Partidului, liniei sale de bază, principiului său de bază, și experienței sale de bază”. Lansarea navei spațiale chineze Shenzhou-V a fost realizată de specialiști în știință și tehnologie astronomică, dar PCC a folosit evenimentul pentru a demonstra că doar PCC poate duce poporul chinez în rândul țărilor puternice din lume. Cât despre găzduirea

de către China a Jocurilor Olimpice din 2008, care a fost în realitate o „ramură de măslin” cu care țările vestice au încurajat China să-și îmbunătățească politica de drepturile omului, PCC folosește acest lucru pentru a-și lustrui pretențiile de legitimitate și îl folosește ca pretext pentru a zdrobi mai rău poporul chinez. „Marele potențial de piață” al Chinei, care este căutat de investitorii străini, se naște din puterea de consum a populației de 1,3 miliarde. PCC uzurpă creditul dat pentru acest potențial și îl transformă într-o armă ascuțită cu care constrânge societatea vestică să coopereze cu conducerea PCC.

PCC atribuie tot ce este rău „forțelor reacționare” și intențiilor ascunse ale indivizilor, atribuind conducerii Partidului tot ceea ce este bun. PCC se va folosi de cea mai mică realizare pentru a-și consolida legitimitatea. Chiar faptele rele pe care le comite PCC pot fi înfățișate ca bune, și folosite pentru a servi scopurilor sale. De exemplu, când adevărul despre răspândirea galopantă a SIDA în China n-a mai putut fi acoperit, PCC și-a creat pe neașteptate o nouă identitate. Și-a mobilizat cu atenție mașina de propagandă, folosind pe toată lumea - de la actori foarte cunoscuți la secretari ai Partidului - pentru a face ca principalul vinovat, PCC, să apară ca o binecuvântare pentru pacienți, ca un distrugător al SIDA, ca un dușman al bolii. În rezolvarea unei probleme de viață și de moarte atât de serioase, tot ceea ce a putut gândi PCC a fost cum să folosească problema ivită pentru a se glorifica pe sine. Numai cineva de o ticăloșie imensă ca PCC poate fi capabil de comportamente atât de lipsite de scrupule ca preluarea agresivă sau viclană a creditelor și desconsiderarea totală a vieții umane.

Dezavantaj economic cauzat de comportamentele lipsite de judecată

Lovindu-se de o serioasă criză de legitimitate, PCC a dus o politică de reforme și de deschidere în anii 80 pentru a-și menține conducerea. Nerăbdarea cu care a căutat succese rapide a plasat China într-o poziție dezavantajoasă numită de economiști „blestemul întârziatului”.

„Blestemul întârziatului” sau „avantajul întârziatului” se referă la faptul că țările subdezvoltate care se dezvoltă mai târziu pot imita țările dezvoltate în multe aspecte. Imitarea poate lua 2 forme: imitarea sistemului social, sau imitarea modelelor tehnologice și industriale. Imitarea unui sistem social este de obicei dificilă, din moment ce o reformă de sistem pune în pericol interesele obscure ale unor grupuri sociale sau politice; astfel că țările subdezvoltate sunt înclinate să imite numai tehnologiile țărilor dezvoltate. Deși imitarea modelului tehnologic poate genera creșteri economice pe termen scurt, poate ascunde multe riscuri și poate determina chiar eșecul dezvoltării pe termen lung.

„Blestemul întârziatului” este o cale spre eșec, iar PCC urmat-o. De-a lungul ultimelor 2 decenii „imitarea tehnologiei” a condus în China la unele realizări de care PCC a profitat pentru a-și consolida legitimitatea; dar a continuat să reziste reformei politice care i-ar submina interesele. Așa că interesele pe termen lung ale națiunii au fost sacrificate.

Un preț dureros pentru dezvoltarea economică a PCC

În timp ce PCC se laudă mereu cu politica sa economică, în realitate economia Chinei de astăzi se situează în lume mai jos decât în timpul domniei lui Qianlong (1711-1799), în dinastia Qing. În perioada Qianlong, PNB-ul Chinei reprezenta 51% din totalul mondial. În anii de început, după ce Sun Yat-sen a fondat Republica Chineză (perioada Kuomintang sau KMT), PNB-ul Chinei reprezenta 27% din totalul mondial. Până în 1923, procentul a scăzut, dar era totuși mai mult de 12%. În 1949, când PCC a luat controlul, era 5,7%, dar în 2003, PNB-ul Chinei era mai puțin de 4% din totalul mondial. Spre deosebire de căderea economică cantitativă din timpul perioadei KMT, care a fost cauzată de câteva decenii de război, declinul economic continuu din timpul guvernării PCC s-a manifestat în vremuri de pace.

Pentru a-și legitima puterea, PCC a dorit succese rapide și beneficii instantanee. Reforma economică schioapă pe care a lansat-o pentru a-și apăra interesele a costat scump întreaga țară. Creșterea economică rapidă din ultimii 20 ani este într-o mare măsură obținută pe seama folosirii excesive, a risipei, de resurse, și a fost obținută cu prețul distrugerii mediului înconjurător. O parte considerabilă din PNB-ul Chinei este obținută prin sacrificarea șanselor generațiilor viitoare. În 2003 China a contribuit cu mai puțin de 4% la economia mondială, dar consumul ei de oțel, ciment și alte materiale a reprezentat o treime din totalul global de consum³.

Din anii 80 până la sfârșitul anilor 90, deșerturile s-au mărit în China de la aprox. 1.000, la 2.460 de kilometri pătrați. Terenul arabil pe cap de locuitor a scăzut și el de la aprox. 2 mu în 1980 la 1.43 mu în 2003⁴. Asignarea de suprafețe pentru dezvoltarea urbană a dus la o pierdere de 100 milioane de mu de teren arabil într-un interval de doar câțiva ani. Însă suprafețele ardate au o rată de folosire scăzută, de 43 %. Cantitatea totală de apă descărcată risipită este de 43.95 miliarde tone, depășind capacitatea mediului înconjurător cu 82 %. În cele șapte sisteme fluviale, 40.9% din apă nu este potabilă și nu se poate folosi nici în zootehnie. 75% din lacuri au diferite grade de poluare fiind distruse în diverse grade⁵. Niciodată până acum conflictele dintre om și natură în China n-au mai fost atât de intense. Nici China și nici lumea nu poate înțelege o creștere atât de nesănătoasă. Înșelați de strălucirea superficială a clădirilor înalte și a vilelor, oamenii nu sunt conștienți de crizele ecologice jenante. Când va veni vremea ca natura să-și ia revanșa, consecințele vor fi dezastruoase pentru națiunea chineză.

Spre deosebire de China, după abandonarea comunismului, Rusia a început reforme economice și politice în același timp. După ce a trecut printr-o scurtă perioadă de agonie, a început o dezvoltare rapidă. Din 1999 în 2003 PNB-ul Rusiei a crescut cu 29,9%. Standardul de viață al oamenilor s-a îmbunătățit semnificativ. Cercurile vestice de afaceri începuseră nu doar să discute despre „fenomenul economic al Rusiei”, ci să și investească pe scară largă în Rusia, care devenise un nou punct de atracție. Poziția Rusiei pe lista celor mai atractive piețe de investiții s-a ridicat de la poziția 17 în 2002 la poziția 8 în 2003.

Chiar și India, o țară despre care chinezii credeau că este lovită de sărăcie și plină conflicte entice, s-a bucurat de o dezvoltare rapidă, obținând rate de creștere economică de 7-8% pe an datorită reformelor sale economice din 1991. India are un sistem legal aproape complet, o economie de piață, un sistem financiar sănătos, un sistem democratic bine dezvoltat, o mentalitate publică stabilă. A fost recunoscută de comunitatea internațională drept o țară cu mare potențial de dezvoltare.

În mod contrar, PCC pornește numai reforme economice, fără să conducă reforme politice. Falsa aparență a unei economii care înflorește pe termen scurt a creat o iluzie a sistemului socialist și a împiedicat „evoluția naturală a sistemelor sociale”. Această reformă incompletă este cea care a cauzat creșterea dezechilibrului în societatea chineză și a ascuțit conflictele sociale. Câștigurile financiare individuale nu sunt protejate în mod sistematic de un sistem legal și constituțional stabil. Mai mult, în procesul privatizării proprietății de stat, deținătorii puterii din PCC și-au folosit pozițiile pentru a-și umple buzunarele.

Înșelarea repetată a țăranilor de către PCC

PCC s-a bizuit pe țărani pentru a obține puterea; la începuturile PCC, cei care locuiau la sate în zonele controlate de acesta, i-au dat tot ce au avut. Dar după ce PCC a obținut puterea, țăranii au fost sever persecutați.

³ informație dintr-un reportaj al agenției *China Nouă* din 4 martie 2004

⁴ mu este o unitate de teren folosită în China. Un mu reprezintă 0,165 acri

⁵ informație dintr-un reportaj al agenției *China Nouă* din 29 februarie 2004

După ce PCC și-a consolidat guvernul, a dezvoltat un sistem foarte incorect: sistemul declarării domiciliului. Sistemul clasifică forțat oamenii în populații rurale și non-rurale, creând o separare și o poziție nerațională în interiorul țării. Țăranii n-au asigurare medicală, n-au beneficii de șomaj, n-au pensii, și nu pot lua împrumuturi de la bănci. Devin astfel cea mai sărăcită clasă din China; în plus ei alcătuiesc clasa care suportă cele mai grele impozite. Țăranii contribuie obligatoriu la un fond de economii, un fond de beneficii publice, un fond de conducere administrativă, o taxă pentru extra educație, taxă pentru controlul nașterilor, taxă de organizare și pregătire a miliției, taxă de construcție a drumurilor și taxă de compensare a serviciilor militare. În afară de aceste taxe, ei sunt obligați să vândă către stat o parte din recoltă la un preț mic și să plătească taxa de agricultură, taxa de teren, taxa special locală pe produs și taxa de măcelarie, în plus față de alte numeroase taxe. Populația urbană nu plătește aceste impozite și taxe.

La începutul lui 2004, premierul Chinei, Wen Jiabao, a publicat „Documentul Nr. 1” care susține că în China rurală se constată cea mai dificilă perioadă de la reforma economică din 1978. Venitul pentru cei mai mulți țărani a stagnat sau chiar a scăzut. Ei au devenit mai săraci și diferențele față de venitul rezidenților urbani au continuat să se lărgescă.

Într-o fermă forestieră din estul provinciei Sichuan, autoritățile de nivel superior au acordat 500,000 yuani (aproximativ 60.500 US\$) pentru un proiect de reîmpădurire. Conducerea fermei forestiere a băgat mai întâi 200.000 de yuani în buzunar, apoi a distribuit cei 300.000 de yuani rămași. Dar cum suma de bani s-a diminuat în urma trecerii prin fiecare nivel birocratic, pentru țăranii locali care au executat lucrările de plantare a copacilor a rămas foarte puțin. Guvernul nu se îngrijorează că țăranii vor refuza să lucreze la proiect din cauza finanțării neadecvate. Țăranii sunt atât de sărăciți încât ar lucra pentru foarte puțini bani. Acesta este și motivul pentru care produsele făcute în China sunt atât de ieftine.

Utilizarea intereselor economice pentru a exercita presiune către țările vestice

Mulți cred că afacerile cu China vor ajuta guvernul chinez să promoveze drepturile omului, libertatea de expresie și reforma democratică. După mai mult de 20 ani este clar că această presupunere este o iluzie. O comparație între principiile după care se desfășoară afacerile în China și în Vest oferă un exemplu simplu. Corectitudinea și transparența firmelor vestice sunt înlocuite în China de relații personale, mită și delapidare. Multe corporații vestice au accelerat de fapt intensificarea corupției în China; unele companii chiar ajută PCC să ascundă încălcările drepturilor omului și persecuția poporului chinez.

PCC se comportă exact ca un ticălos, jucându-și cartea economică în fața diplomației străine. Contractul pentru cumpărarea de avioane de către China va fi semnat cu Franța sau U.S.A. – depinde care dintre ele va păstra liniștea asupra problemelor legate de drepturile omului. Mulți afaceriști și politicieni vestici sunt mânați și controlați de profiturile economice din China. Unele companii de comunicații din America de Nord au furnizat Chinei produse specializate pentru blocarea internetului. Unele website-uri au fost de acord să se auto-cenzureze, filtrând informațiile nedorite de PCC, pentru a putea obține intrarea pe piața chineză.

Conform datelor Ministerului de Comerț al Chinei, la sfârșitul lui aprilie 2004 China a primit un total de 990 miliarde US\$ reprezentând investiții străine din diverse contracte. Imensa „transfuzie de sânge”, de capital străin, către economia PCC este vizibilă. Dar în procesul investiției, capitalul străin n-a adus poporului chinez și conceptele de democrație, libertate și drepturile omului. PCC mai câștigă și laudându-se cu cooperarea necondiționată a investitorilor și guvernelor străine și lingușirea unor țări. Folosindu-se de prosperitatea economică superficială a Chinei, oficialii PCC au devenit extrem de talentați la cooperarea cu corporațiile pentru a împărți averea statului și a bloca reformele politice.

III. Tehnicile PCC de îndoctrinare evoluează de la cele pe față la cele „delicate”

Oamenii spun adesea „știu că PCC a mințit prea des în trecut, dar de această dată spune adevărul”. În mod ironic, în retrospectivă, aceasta este ceea ce oamenii au zis de fiecare dată după ce PCC făcuse greșeli grave în trecut. Aceasta reflectă abilitatea pe care a dobândit-o PCC de-a lungul deceniilor în folosirea minciunilor pentru a prosti poporul.

Oamenii au dezvoltat o oarecare împotrivire față de mărețele povești ale PCC; drept răspuns, minciunile și propaganda PCC au devenit și mai „delicate” și mai „profesionale”. Evoluând de la propaganda cu lozinci din trecut, minciunile PCC au devenit mai „fine” și mai „subtile”. Îndeosebi în condițiile blocadei informaționale ridicate de PCC în jurul Chinei, acesta inventează povești bazate pe adevăruri parțiale pentru a înșela publicul, ceea ce este chiar mai dăunător și înșelător decât poveștile gogonate.

Chinascopie, un jurnal în limba engleză, a publicat în octombrie 2004 un articol care analizează cazuri în care PCC folosește mijloace mai „delicate” pentru a fabrica minciuni și a acoperi adevărul. Când s-a dezlănțuit epidemia de SARS în China continentală, în 2003, comunitatea internațională a suspectat China că ascunde informații despre epidemie; însă PCC a refuzat în mod repetat să recunoască acest lucru. Pentru a afla dacă PCC a fost sincer în privința rapoartelor sale asupra SARS, autorul articolului a citit toate cele peste 400 de articole despre SARS, de la începutul lui aprilie 2003, de pe website-ul agenției *China Nouă*.

Aceste rapoarte afirmă următoarele: de îndată ce a apărut epidemia de SARS, guvernele de la nivelurile centrale și locale au mobilizat experți pentru a trata din timp pacienții, care mai târziu au fost eliberați din spital în urma însănătoșirii; au fost voci care sfătuiau mulțimea să cumpere bunuri pentru a face rezerve și pentru a evita să iasă din casă când SARS este larg răspândită. Guvernul a făcut totul pentru a opri zvonurile și a luat măsuri pentru a preveni răspândirea lor, astfel încât ordinea socială a fost asigurată în mod eficient; deși un foarte mic de „forțe anti-China” au suspectat „nejustificat” o acoperire de către guvernul chinez, cele mai multe țări și majoritatea oamenilor n-au crezut zvonurile; Târgul de Comerț din Guangzhou desfășurat imediat după aceea a beneficiat de cea mai mare participare din partea oamenilor de afaceri din întreaga lume; turiștii de peste ocean au confirmat că era ok să călătorești în China; în special experții ai Organizației Mondiale a Sănătății, au afirmat că guvernul chinez a ajutat și cooperat și a luat măsurile potrivite în rezolvarea crizei de SARS, pentru a nu exista nici un fel de probleme; specialiștii au dat unda verde (cu peste 20 zile întârziere) în provincia Guangdong pentru inspecție pe teren.

Aceste peste 400 de articole au creat publicului și autorului articolului impresia că PCC a fost destul de transparent în timpul acestor patru luni și responsabil față de sănătatea oamenilor, și a făcut oamenii să nu creadă că PCC ar fi putut ascunde ceva. Însă la 20 aprilie 2003, Centrul de Informare al Consiliului de Stat a anunțat la o conferință de presă că SARS a izbucnit într-adevăr în China, admitând indirect că guvernul acoperea epidemiile. Doar atunci a văzut acest autor adevărul și a înțeles nerușinarea și metodele înșelătoare folosite de PCC.

Cu prilejul alegerilor generale din Taiwan, utilizând aceleași metode subtile și rafinate, PCC a sugerat că alegerile prezidențiale libere duc la dezastre: ridicarea ratei de sinucideri, prăbușirea burselor, creșterea numărului de „boli străni”, creșterea gradului de dezordine mentală a cetățenilor, emigrarea, creșterea numărului de familii dezbinăte, determină o atitudine reticentă față de viață, o piață slăbită, au loc împușcături, proteste și demonstrații, asedierea clădirii prezidențiale, agitație socială, farse politice, etc. PCC a umplut zilnic mințile celor din China continentală cu aceste idei, în încercarea de a lăsa oamenii să tragă singuri concluzia: „toate

acestea sunt rezultatele dezastruoase ale alegerilor”, urmarea fiind că: „alegerile democratice sunt dăunătoare”.

Legat de problema Falun Gong, PCC a manifestat un nivel chiar mai mare de îndemânare, minciunile acuzând pe nedrept Falun Gong. Înscenările PCC au fost foarte vii și curgeau continuu; nu este de mirare că au fost păcăliți atât de mulți chinezi. Viclenia PCC a fost atât de înșelătoare încât cei care i-au căzut victimă cred de bună voie minciunile PCC și cred că sunt deținătorii adevărului.

Abilitatea PCC de a înșela și propaganda sa de spălare pe creier din ultimele decenii a devenit mai „delicată” și „subtilă”, fiind o extensie naturală a caracterului său înșelător și lipsit de rușine.

IV. Fățărnicia PCC în problema drepturilor omului

De la uzurparea democrației pentru putere, la simularea democrației pentru menținerea dictaturii

„Într-o națiune democratică suveranitatea ar trebui să stea în mâinile oamenilor, lucru care se aliniează principiilor Cerului și Pământului. Dacă o națiune se pretinde democratică, dar suveranitatea sa nu depinde de popor, atunci în mod clar nu este pe calea cea bună și se poate spune că deviază; această națiune nu este o națiune democratică... cum ar fi posibilă democrația fără încetarea conducerii Partidului și fără alegeri populare? Înapoiți-le oamenilor drepturile lor!”

Credeți că acest citat este din vreun articol scris de „inamicii de peste ocean” care vor să lovească PCC? Vă înșelați. Citatul de mai sus este dintr-un articol publicat de *China Nouă*, un ziar al PCC, la 27 septembrie 1945.

PCC, care a lăudat „alegerile populare” și a cerut „înapoierea drepturilor omului”, tratează „votul popular” ca pe ceva interzis, de când a uzurpat puterea. Oamenii, care se presupune că ar fi „stăpâni și posesorii statului”, n-au nici un fel de drept de decizie. Cuvintele nu pot descrie natura lipsită de scrupule a PCC.

Dacă vă imaginați că ce a fost a fost și că maleficul cult al PCC, înflorit prin crime, care a condus națiunea cu minciuni, va începe acum să se reformeze și să devină benevolent și să fie cu adevărat doritor să „înapoieze drepturile oamenilor”, vă înșelați din nou. Să auzim ce are de zis *Cotidianul Poporului*, purtătorul de cuvânt al PCC, la 23 noiembrie 2004, la 60 ani după declarația publică de mai sus: „Controlul ideologic hotărât este fundația ideologică și politică esențială pentru consolidarea conducerii Partidului”.

Recent, PCC a propus un așa-numit principiu al „Celor Trei Anti”⁶, primul dintre cei trei „anti” fiind „Dezvoltarea fără dezbateri”. „Dezvoltarea” din acest slogan este o aiureală, ceea ce urmărește cu adevărat PCC este partea de „fără dezbateri” – „o singură voce, o singură sală”.

Fiind întrebat de renumitul corespondent CBS Mike Wallace în 2000 de ce nu desfășoară China alegeri populare, Jiang Zemin a răspuns: „Pentru că cetățenii chinezi au o educație prea coborâtă”.

---

⁶ Principiul celor „Trei Anti” apărut pe vremuri. În 1979 Deng Xiaoping a propus un principiu al celor „Trei Anti” pentru a încuraja oamenii să spună ce gândesc: li s-a promis că nu vor fi etichetați, atacați, sau trași la răspundere pentru greșeli. Aceasta ar trebui să ne amintească de Mao Zedong care a încurajat similar intelectualii în anii 1950, pentru ca mai apoi să-i persecute brutal pe cei care au vorbit deschis. Cei „Trei Anti” se referă la „dezvoltare fără dezbateri, avansare fără luptă, și progres neabătut fără rămânere în urmă din cauza complacerii”

Însă la 25 februarie 1939, PCC urla în ziarul său *China Nouă*, „Ei [KMT] cred că democrația nu se va putea realiza azi, ci peste câțiva ani. Ei speră că democrația ar trebui să aștepte până când cunoașterea, nivelul de educație al chinezilor, îl atinge pe cel din țările burghezo-democratice din Europa și America... Însă numai sub un sistem democratic va deveni mai ușor să educi și pregătești oamenii.”

Diferența ipocrită dintre afirmația din *China Nouă* în 1939 și cea a lui Jiang Zemin în 2000 reflectă adevărata imagine a naturii viclene a PCC.

După masacrul din Tiananmen în 1989 PCC a reintrat pe scena lumii ca având o politică îngrozitoare în materie de drepturile omului. Istoria a dat PCC șansa să aleagă: fie învață să-și respecte poporul și să-și îmbunătățească cu adevărat politica de drepturile omului; fie să continue abuzurile drepturilor omului în interiorul Chinei, în timp ce se preface față de lumea exterioară, pretinzând că respectă drepturile omului pentru a scăpa de condamnarea internațională.

Din păcate PCC, din cauza naturii sale ipocrite, a ales fără nici o ezitare cea de-a doua cale. A susținut și strâns la un loc un mare număr de oameni necinstiți dar talentați, din cercurile științifice și religioase, special aleși pentru a crea propagandă înșelătoare peste mări și pentru a trâmbița progresul PCC în materie de drepturile omului. A scos o serie de aberații de genul „dreptului la supraviețuire”, sau drepturile la „adăpost și hrană”. Când oamenilor le este foame, n-au dreptul să vorbească? Chiar dacă cei înfomețați nu pot vorbi, ar fi permis ca cei care au mâncat pe săturate să vorbească în numele celor înfomețați? Apoi a încercat să înșele poporul chinez și democrațiile vestice prin manipularea repetată a jocului de-a drepturile omului și a avut îndrăzneala să spună că „suntem în mijlocul celei mai bune perioade pentru drepturile omului din China”.

Articolul 35 din Constituția Chinei prevede că cetățenii Republicii Populare Chineze au dreptul la exprimare, publicare, adunare, asociere, protest, și demonstrație. PCC se joacă pur și simplu cu cuvintele. Zeci de milioane de practicanți Falun Gong au fost privați de dreptul la conștiință, vorbire, publicare și adunare. N-au dreptul să se apere, și chiar apelurile lor către autoritățile superioare sunt considerate ilegale. În repetate rânduri grupuri de civili au depus cereri pentru a demonstra în Beijing. Guvernul, în loc să-și dea acordul, a arestat solicitanții. Politica „un stat, două sisteme” pentru Hong Kong, declarată în Constituția PCC, este de asemenea o capcană întinsă guvernului britanic și celor din Hong Kong de conducătorii comuniști. PCC vorbește despre păstrarea sistemului democratic din Hong Kong timp de 50 de ani, însă a încercat să unifice cele două sisteme prin încercarea de a vota Articolul 23 al Legii de Bază, după doar 5 ani⁷.

Noua găselniță folosită amenințător de PCC este conceptul fals de „relaxare în vorbire” cu care încearcă să acopere scara controlului și monitorizării pe care o exercită. Chinezii par acum să spună ce gândesc mai liber, iar Internetul face ca știrile să circule mai rapid. PCC susține deschis că permite libertate de vorbire și destul de mulți oameni chiar cred. Dar este complet neadevărat. PCC n-a devenit benevolent, ci mai degrabă n-a putut opri dezvoltarea socială și avansarea tehnologică. Să analizăm rolul pe care îl joacă PCC în cazul Internetului: blochează website-uri, filtrează informația, monitorizează canalele de chat, controlează email-urile și incriminează utilizatorii de internet. Tot ce face are o natură regresivă. Astăzi, cu ajutorul unor capitaliști care disprețuiesc drepturile omului și conștiința, poliția PCC a fost echipată cu aparate de tehnologie înaltă cu ajutorul cărora se poate monitoriza fiecare mișcare pe care o fac utilizatorii de internet din interiorul unei mașini de patrulare. Cum să ne gândim că PCC va progresa în privința

---

⁷ Articolul 23 al Legii de Bază din Hong Kong a fost propus în 2002 de guvernul din Hong Kong sub presiunea Beijing-ului. Articolul a reprezentat o serioasă erodare a drepturilor și libertăților în Hong Kong, subminând politica unei „singure țări, două sisteme” promisă de PCC. Articolul 23 a întâmpinat opoziție pe plan mondial și a fost retras în cele din urmă, în 2003

drepturilor omului când avem dovada indecenței PCC, care comite fapte rele în plină zi – toate acestea chiar în contextul mișcării globale către libertatea democratică? PCC a spus totul: „slăbim spre exterior dar strângem intern”. Natura imorală a PCC nu s-a schimbat niciodată.

Pentru a-și crea o imagine bună la Comisia ONU de Drepturile Omului, în 2004 PCC a înscenat o serie de evenimente care chipurile „pedepseau sever abuzul drepturilor omului în China”. Dar aceste evenimente sunt doar pentru ochii străinilor, n-au nici o substanță, pentru că cei care încalcă cel mai rău drepturile omului sunt chiar PCC, fostul său Secretar General Jiang Zemin, fostul secretar al Comisiei Politice și Judiciare Luo Gan, ministrul Zhou Yongkang, și Liu Jing din Ministerul de Securitate Publică. A cere acestor oameni să pedepsească abuzul drepturilor omului este ca și cum ai cere tâlharilor să prindă hoți.

Se poate face comparația cu un violator în serie, care, fără să fie văzut, obișnuia să atace 10 fete pe zi. Apoi, fiind prea mulți oameni în preajmă, el ataca doar o singură fată, în public. Se poate spune că violatorul s-a schimbat în bine? Trecerea de la atacurile din spatele scenei la viol în public dovedește doar că violatorul este chiar mai josnic și nerușinat decât înainte. Natura violatorului în serie nu s-a schimbat; doar că circumstanțele nu-i mai permit să-și comită crimele atât de ușor.

PCC este exact ca acest violator în serie. Natura dictatorială a PCC și frica sa instinctivă de a pierde puterea îl determină să nu respecte drepturile omului. Resursele umane, materiale și financiare folosite pentru a-i împodobi imaginea în materie de drepturile omului depășesc cu mult eforturile pe care le face pentru îmbunătățirea reală a drepturilor omului. Faptul că PCC a început să comită omoruri la întâmplare și persecuții în toată China este cea mai mare nenorocire a poporului chinez.

Comiterea de fapte ticăloase sub fațadă legală

Pentru a apăra câștigurile unor grupuri de interese, PCC s-a rupt de vechea sa fațadă și a abandonat complet muncitorii, țărani și mulțimea, iar pe de altă parte și-a perfecționat mijloacele ticăloase de înșelat, pentru că în fața comunității internaționale sunt expuse tot mai multe dintre abuzurile sale în materie de drepturile omului. PCC a folosit limbajul popular și termeni de genul „guvernarea legii”, „piață”, „pentru popor” și „reformă” pentru a încurca mințile oamenilor. Dar nu și-a schimbat natura malefică, ticăloasă, chiar dacă se îmbracă într-un „costum în stil vestic”. Este doar mai înșelător și amăgitor decât PCC „într-un costum maoist”. În *Ferma Animalelor* a lui George Orwell (1945), porcii au învățat să stea și să umble pe două picioare. Îndemânarea obținută a dat porcilor o nouă imagine, dar nu le-a schimbat adevărata natură de porci.

A. Crearea de legi și regulamente neconstituționale

Aceste legi și regulamente neconstituționale sunt transmise ca „bază legală” către organele de poliție de la diferite niveluri. Scopul este de a submina eforturile celor care luptă împotriva persecuției, cer libertate și susțin drepturile omului.

B. Problemele non-politice sunt rezolvate cu mijloace politice

Orice problemă socială obișnuită este umflată până ajunge o „competiție cu Partidul în scopul atragerii maselor”, „provocarea decesului Partidului și țării”, „rebeliune,” și „forțe inamice”. O problemă non-politică va fi în mod intenționat politizată, pentru ca PCC să poată folosi campanii politice ca instrumente de propagandă, pentru a incita ura oamenilor.

C. Problemele politice sunt rezolvate cu mijloace ilegale

Cel mai nou complot al PCC este de a-i ataca pe cei care luptă pentru democrație și pe intelectualii cu gândire independentă, punându-le „capcane” pentru a-i băga la pușcărie. Asemenea „capcane” includ acuzații false de comitere a unor delikte civile: prostituție, evaziune fiscală, etc. Lucrurile sunt făcute fără vâlvă pentru a evita condamnarea de către terțe grupuri. Aceste crime sunt suficiente pentru a ruina reputația celor acuzați, fiind de asemenea folosite pentru a umili victimele în public.

Singura schimbare în natura ticăloasă a PCC, dacă există vreuna, este ca a devenit chiar mai lipsit de onoare și inuman.

PCC ține peste un miliard de oameni ostateci ai logicii sale strâmbe

Imaginați-vă că un criminal intră într-o casă și violează o fată. La proces, criminalul se apără susținând că n-a ucis victima, ci numai a violat-o. Pentru că omorul este mai grav decât violul și pentru că n-a ucis victima, se consideră nevinovat și crede că ar trebui eliberat imediat. Oamenii ar trebui să-l laude pentru că doar a violat și n-a ucis?!

Această logică este ridicolă. Însă apărarea PCC pentru masacrul din Tiananmen de la 4 iunie 1989 se bazează pe o logică asemănătoare. PCC a susținut că „suprimarea studenților” a evitat o potențială „dezordine internă” în China. Ca mod de a preveni o „dezordine internă”, „suprimarea studenților” ar fi astfel justificată.

„Violul sau omorul, care din ele este mai bun?” Un criminal care își întreabă judecătorul așa ceva, arată cât de nerușinat este. Similar, în problema masacrului din Tiananmen, PCC și afiliații săi nu s-au întrebat dacă sunt vinovați de omor. În schimb au întrebat societatea internațională ce este mai bine: „Suprimarea studenților sau o dezordine internă care ar putea conduce la un război civil?”

PCC controlează întreaga mașină de stat și toate mijloacele de propagandă. Cu alte cuvinte populația chineză de 1.3 miliarde este ținută ostatică de către PCC. Cu 1.3 miliarde de ostateci în mână, PCC își poate explica crimele prin „teoria ostaticilor” spunând că dacă nu suprimă un anumit grup de oameni, întreaga națiune va fi în agitație și haos. Cu o asemenea scuză PCC poate suprima orice individ sau grup după voie, și suprimarea ar fi mereu justificată. Date fiind astfel de argumente înșelătoare și o asemenea judecată greșită, există vreun ticălos mai rău și mai nerușinat în lume decât PCC?

Într-o mână bățul în alta morcovul – de la acordarea „libertății” la extinderea suprimării

Mulți chinezi cred că se bucură de mai multă „libertate” decât înainte, așa că speră că PCC se va îndrepta. De fapt gradul de libertate „acordat” oamenilor depinde mult de sentimentul de criză al PCC. PCC ar face orice pentru a-și menține interesele, inclusiv acordarea așa-zisei democrații, libertăți sau drepturi ale omului.

Însă sub conducerea PCC așa-zisa „libertate” acordată de PCC n-a fost protejată de nici o legislație. Astfel încât este pur și simplu un mijloc de a amorți și controla populația folosind aparența urmăririi tendinței internaționale spre democrație. În esență această „libertate” se află într-un conflict ireconciliabil cu dictatura PCC. Pentru că un asemenea conflict este peste nivelul de toleranță al PCC, „libertatea” poate fi luată înapoi imediat. În istoria PCC au existat mai multe perioade în timpul cărora vorbirea era relativ liberă; fiecare perioadă mai liberă a fost urmată de altă de control strict. Asemenea cicluri s-au succedat de-a lungul istoriei PCC, demonstrând natura mârșavă a PCC.

În era de astăzi a Internetului, dacă vizitezi site-ul oficial al PCC *Xinhua* sau al *Cotidianului Poporului*, vei găsi că acolo sunt într-adevăr rapoarte care conțin informații negative despre China. Cauza este că, în primul rând există prea multe știri negative care circulă rapid în China în prezent, și agențiile de știri trebuie să vorbească despre unele dintre ele pentru a rămâne credibile. În al doilea rând punctul de vedere al acestor rapoarte coincide cu interesele PCC, conform principiului „critica minoră oferă mare ajutor”. Rapoartele atribuie mereu cauzele problemelor anumitor indivizi, fără să implice în nici un fel Partidul; în același timp acordă merite conducerii PCC pentru orice soluție. PCC controlează cu îndemânare ce anume se raportează și ce nu, cât de mult se raportează, și dacă lucrurile vor fi raportate de media din China sau/și de media controlată de PCC din exteriorul Chinei. PCC este expert în manipularea veștilor pentru a obține rezultatul dorit - cucerirea inimilor oamenilor. Mulți tineri din China continentală cred că PCC le oferă acum un grad bun de libertate a vorbirii, așa că au speranțe în ceea ce privește PCC și sunt recunoscători PCC. Ei devin victimele strategiilor „rafinată” și ale presei ticăloșite. Mai mult, prin crearea unei situații haotice în societatea chineză și vorbind în presă despre ea, PCC convinge oamenii că doar puterea sa poate controla o societate atât de haotică, manipulând oamenii să sprijine conducerea PCC.

Prin urmare n-ar trebui să credem greșit că PCC s-a schimbat de unul singur, chiar dacă vedem vreo intenție de îmbunătățire a drepturile omului. În trecut când PCC se lupta să răstoarne guvernarea KMT, pretindea că luptă pentru democrația națiunii. Natura mârșavă a PCC determină ca orice promisiune a sa să nu facă doi bani.

V. Aspecte ale naturii mârșave a PCC

Vânzarea teritoriului națiunii din orgoliu – trădarea țării pentru a păstra „unitatea națională”

„Eliberarea Taiwan-ului” și „Unificarea cu Taiwan-ul” sunt lozinci ale PCC din ultimele decenii. Prin această propagandă PCC pare naționalist și patriot. Dar ține cu adevărat PCC la integritatea teritoriului națiunii? Nicidecum! Taiwan-ul a fost doar o problemă istorică cauzată de lupta dintre PCC și KMT, și a fost un mijloc de care PCC s-a folosit pentru a lovi în oponentul său și a câștiga sprijinul oamenilor.

În zilele de început când PCC a fondat „sovietele chinezești” în timpul dominației naționaliste, Clauza a 14-a Constituției sale declara că „orice grupuri etnice sau provincii în interiorul Chinei își pot cere independența”. Pentru a fi de acord cu Uniunea Sovietică, sloganul PCC la acea vreme era: „apără sovietul”. În timpul războiului sino-japonez, țelul suprem al PCC era să folosească șansa războiului pentru a se dezvolta, în loc să lupte împotriva invaziei japoneze. În 1945 când Armata Roșie sovietică a intrat în China de Nord-Est și a comis jafuri, crime și violuri, PCC n-a rostit nici un cuvânt de dezaprobare. Similar, când Uniunea Sovietică a sprijinit Mongolia Exterioară să devină independentă de China, PCC a tăcut din nou.

La sfârșitul lui 1999 PCC și Rusia au semnat Acordul de Supraveghere a Graniței Chinezoruse, în care PCC a acceptat toate înțelegerile inegale dintre dinastia Qing și Rusia, făcute cu mai mult de 100 ani în urmă, vânzând mai mult de un milion de kilometri pătrați, o arie de câteva zeci de ori mai mare decât cea a Taiwan-ului. În 2004 PCC și Rusia au semnat Înțelegerea Suplimentară Chino-Rusă privind Granița de Est și, după cum se spune, a cedat jumătate din insula Heixiazhi (provincia Heilongjiang).

Alte probleme de graniță de genul insulelor Nansha și Diaoyu nu preocupă PCC atâta timp cât nu-i afectează puterea. PCC a făcut zgomot cu „unificarea Taiwan-ului”, dar a fost doar un show și un mijloc mârșav pentru a abate atenția de la problemele interne și a incita la patriotism orb.

Criminali politici fără moralitate

O guvernare trebuie întotdeauna monitorizată. În țările democratice separarea puterilor în stat împreună cu libertatea de expresie și presa sunt mecanisme bune pentru supraveghere. Credințele religioase oferă un mijloc suplimentar de auto-control moral.

PCC promovează ateismul; prin urmare, nu există nici o natură divină care să-i limiteze moral comportamentul. PCC este dictatorial, prin urmare nu există nici o lege care să-l limiteze politic. Rezultatul este un PCC complet nechibzuit și fără limite în exercitarea indecenței și naturii sale ticăloase. Cum înțelege PCC monitorizarea proprie? „Auto stăpânire”! Acesta este sloganul folosit de PCC pentru a înșela oamenii timp de decenii. De la „auto-critica” de pe vremuri la „auto-supraveghere”, „auto-perfecționarea conducerii Partidului”, la recenta „auto-sporire a capacității de guvernare a Partidului”. PCC accentuează supra-puterea pe care o are pentru așa-zisa „auto-îmbunătățire”. PCC mai ia și măsuri în acest sens, stabilind „Comitetul Central de Inspecție Disciplinară” și „Biroul pentru Apeluri” etc. Aceste organizații sunt doar fațade care induc în eroare și înșală oamenii.

Fără restricție morală și legală, „auto-îmbunătățirea” PCC este descrisă de zicala tradițională chineză „demonii ies la iveală din inima unei persoane”. Este doar scuza pe care o folosește PCC pentru a refuza supravegherea externă și a menține interzicerea presei libere și formarea altor partide politice. Bandiții politici folosesc această iluzie pentru a prosti oamenii și a proteja puterea PCC și a intereselor grupului conducător.

PCC este expert în jocuri politice. „Dictatura democratică a poporului”, „centralismul democratic”, „consultarea politică”, etc sunt toate amăgiri. Exceptând partea cu „dictatura”, toate sunt minciuni.

De la falsa rezistență împotriva japonezilor la falsul anti-terorism

PCC a susținut mereu că a condus poporul chinez la înfrângerea invadatorilor japonezi. Dar arhive istorice abundente afirmă că PCC a evitat intenționat bătăliile în războiul sino-japonez. PCC a stârnit doar Japonia, folosind șansa implicării KMT în război pentru a-și crește puterea.

Singurele bătălii majore pe care le-a purtat PCC au fost „Bătălia de la Trecătoarea Pingxing” și „Bătălia celor o sută de regimente”, amândouă având loc în nordul Chinei. În prima bătălie, PCC n-a condus și nici n-a reprezentat forța principală, așa cum pretinde; trupele PCC doar au prins în ambuscadă unități logistice japoneze. Cât despre a doua luptă, cercul intern al PCC a considerat că participarea în acest eveniment a încălcat propriile politici strategice. După aceste două bătălii, Mao Zedong și armata PCC nu s-au mai angajat în nici o bătălie serioasă și nici n-au mai produs eroi ai războiului sino-japonez ca Dong Cunrui (din timpul războiului cu KMT în 1948) și Huang Jiguang (în timpul războiului Corean⁸). Doar un mic număr de comandanți militari de rang înalt ai PCC au murit luptând împotriva japonezilor. Nici până astăzi PCC n-a putut publica o cifră a victimelor din timpul războiului sino-japonez; și nici nu există multe monumente funerare ale eroilor din războiul sino-japonez pe vastul teritoriu al Chinei.

În acel moment PCC crease un „guvern al Regiunii de Graniță” în provinciile Shaanxi, Gansu, și Ningxia, departe de front. Folosind denumirea de azi, PCC conducea „o țară două sisteme,” sau „două Chine” în interiorul Chinei. Deși comandanții PCC nu erau lipsiți de dorința de a rezista japonezilor, oficialii de nivel înalt ai PCC nu luptau cu sinceritate în războiul sino-japonez; au luat

---

⁸ Liu Shaoqi, Președinte al Chinei între 1959 și 1968, a fost considerat succesorul lui Mao Zedong. În timpul Revoluției Culturale (1966-1976) el a fost persecutat ca trădător, spion, și a căzut în dizgrație. A murit în 1969 după ce a fost torturat sever în detenție

măsurile pentru a-și proteja resursele și a folosi războiul drept o șansă de a se dezvolta. Când China și Japonia au reluat relațiile diplomatice în 1972, Mao Zedong a lăsat să scape adevărul către Primul Ministru al Japoniei, Kakuei Tanaka: PCC trebuie să mulțumească Japoniei, din moment ce fără războiul sino-japonez, PCC n-ar fi obținut puterea în China.

PCC a pretins că a condus poporul chinez în luptă timp de 8 ani și în cele din urmă a câștigat războiul sino-japonez. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr.

La mai mult de jumătate de secol, după atacurile teroriste împotriva Americii din 9/11, a început un efort anti-terorist global. PCC folosește din nou strategii amăgitoare similare cu cele din timpul războiului sino-japonez. Folosind anti-terorismul ca scuză, PCC îi suprimă pe cei religioși, pe dizidenți, diverse organizații locale și grupuri entice minoritare, etichetându-i drept teroriști. În climatul internațional anti-terorist, PCC a lansat persecuții violente.

La 27 septembrie 2004, agenția de știri *China Nouă* a citat ziarul Xinjing care spunea că Beijing-ul este primul oraș din China care se gândește să fondeze un birou anti-terorist. Multe agenții mass-media pro-PCC au publicat știrea că „Biroul 610 se alătură eforturilor împotriva terorismului”, când de fapt Biroul 610 este o rețea de agenții guvernamentale fondate special pentru a persecuta practicantii Falun Gong. S-a afirmat atunci că biroul de luptă împotriva terorismului se va concentra să atace „organizațiile teroriste”, inclusiv Falun Gong.

PCC îi numește pe practicantii Falun Gong „teroriști”, dar aceștia nu țin nici o armă în mâini, nu lovesc înapoi când sunt bătuți sau insultați, ci fac apel în mod pașnic împotriva nedreptăților conducerii PCC. PCC și-a mobilizat „forța anti-teroristă specială”, bine echipată, să desfășoare o persecuție rapidă împotriva acestui grup neajutorat de oameni buni. Mai mult, PCC a folosit anti-terorismul pentru a abate atenția internațională și a evita condamnarea. Înșelarea folosită aici nu este diferită de cea folosită în timpul războiului sino-japonez și este un mod nerușinat de a folosi un lucru atât de serios ca lupta împotriva terorismului.

Fățarnicia: acordul pe față și opoziția pe ascuns

PCC nu crede în doctrinele sale dar îi forțează pe alții să le creadă. Aceasta este una din cele mai prefăcute metode folosite de cultul malefic al PCC. PCC știe că doctrinele sale sunt false și că ideea ruinată a socialismului este falsă. PCC nu crede în aceste doctrine, dar forțează oamenii să le creadă; dacă nu crezi în ele, ești persecutat. Cel mai absurd și rușinos este că PCC a scris o astfel de ideologie amăgitoare în Constituție, transformând-o în fundament al statului.

În viața reală există un fenomen interesant. În arena politică a Chinei, în timpul luptelor pentru putere, mulți oficiali de nivel înalt își pierd pozițiile din cauza corupției. Dar ei sunt exact cei care promovează onestitatea și altruismul la întâlniri publice, în timp ce pe ascuns dau și iau mită, sunt corupți, etc. Mulți așa-zisi „servitori ai poporului” au căzut în acest mod, incluzându-i pe fostul guvernator al provinciei Yunnan, Li Jiating, secretarul de Partid al provinciei Guizhou, Liu Fangren, secretarul de Partid al provinciei Hebei, Cheng Weigao ministrul terenurilor și resurselor, Tian Fengshan și guvernatorul loțiitor al provinciei Anhui - Wang Huaizhong. Dacă le examinați discursurile veți observa că, fără nici o excepție, ei susțineau campanile anti-corupție și le cereau în mod repetat subordonaților lor să se poarte onest, chiar dacă ei înșiși delapidau fonduri și luau mită.

Pentru a-și îmbunătăți imaginea, PCC a promovat multe cadre exemplare și a propus deseori celor idealisti sau ambițioși să se alăture Partidului. Dar lumea poate vedea la ce nivel jalnic decade standardul moral al Chinei. De ce n-a încercat propaganda PCC de promovare a „civilizației spirituale” să corecteze acest lucru?

De fapt șefii Partidului Comunist transmiteau vorbe goale când vorbeau despre „calitatea morală a comunistului” sau când spuneau că „servesc poporul”. Nepotrivirea dintre acțiunile și cuvintele liderilor comuniști poate fi observată mereu, începând cu tatăl lor fondator, Karl Marx. Marx a ținut un fiu nelegitim; Lenin s-a îmbolnăvit de sifilisul luat de la prostituate; Stalin a fost dat în judecată pentru relații sexuale forțate cu un cântăreț; Mao Zedong s-a răsfățat în desfrâu; Jiang Zemin este desfrânat; întreaga familie a conducătorului comunist al României, Ceaușescu, s-a îmbogățit datorită lui; conducătorul comunist cubanez Castro strânge sute de milioane de dolari în bănci peste ocean; ucigașul demonic al Koreei de Nord, Kim Song și copiii lui au dus o viață decăzută și risipitoare.

În viața de zi cu zi, oamenii simpli din China detestă sesiunile de studiu politic, care n-au nici o substanță. Se eschivează de la discuțiile politice din ce în ce mai mult, din moment ce toată lumea știe că nu sunt decât jocuri înșelătoare. Dar la aceste întâlniri politice nimeni - nici cei care vorbesc nici cei care ascultă - nu ar vorbi deschis despre înșelăciune – este un secret „deschis”. Oamenii numesc acest fenomen „prefăcătorie sinceră”. Conceptele PCC, care sună pretențios, de exemplu teoria celor „Trei Reprezentări” de acum câțiva ani, sau „îmbunătățirea capacității guvernului” de mai târziu, sau „cele trei inimi” de astăzi – „încălzirea, stabilizarea și câștigarea inimilor oamenilor” – au fost toate prostii. Care partid de guvernământ nu va reprezenta beneficiile oamenilor? Care partid de guvernământ nu va avea grijă de capacitatea de guvernare? Care partid de guvernământ nu urmărește câștigarea inimilor oamenilor? Orice partid care nu se gândește la aceste probleme va fi repede înlocuit pe scena politică. Dar PCC tratează astfel de lozinci inutile drept teorii complicate și profunde și agită întreaga țară cu campanii de studiu.

Când prefăcătorii intră treptat în obiceiurile unui miliard și ceva de oameni și devine cultura Partidului, societatea devine falsă, prefăcută și găunoasă. În lipsa onestității și încrederii, societatea se află într-o stare de criză. De ce se comportă PCC așa? În trecut a făcut-o pentru ideologia sa, acum o face pentru beneficii. Membrii PCC știu că sunt prefăcuți dar se prefac oricum. Dacă PCC n-ar fi promovat astfel de lozinci și formalități, n-ar fi putut brutaliza oamenii. N-ar fi putut determina oamenii să-l urmeze și să se teamă.

Abandonarea conștiinței și sacrificarea dreptății pentru interesele Partidului

În cartea *Despre dezvoltarea morală a Partidului Comunist* Liu Shaoqi a dezbătut în special cerința ca „membrii Partidului să-și includă interesele în interesele Partidului”. Dintre membrii PCC n-au lipsit niciodată oamenii corecți care sunt îngrijorați pentru țară și popor, și n-au lipsit oficialii cinstiți care au servit cu adevărat oamenii. Dar acești oficiali nu pot supraviețui mecanismului egoist al PCC. Aflați permanent sub presiunea de a „se supune Partidului”, ei nu pot continua, riscând să fie îndepărtați sau forțați să devină și ei corupți.

Poporul chinez a simțit personal și a înțeles în profunzime regimul brutal al PCC și a dezvoltat o frică profundă față de violența PCC. Așa că lumea nu îndrăznește să susțină dreptatea și nu mai crede în legile Cerului. Mai întâi oamenii se supun puterii PCC. Apoi treptat devin insensibili la problemele care nu-i afectează. Chiar și logica gândirii lor este modelată conștient pentru a se supune puterii PCC. Acesta este natura PCC care lucrează.

Manipularea sentimentului patriotic pentru a incita la ură

PCC folosește „patriotismul” și „naționalismul” pentru a incita poporul. Acestea nu sunt doar lozinci de bază ale PCC, ci în spatele lor stau ordine și strategii testate în timp. Chinezii din străinătate, care de decenii nu îndrăznesc să se întoarcă să trăiască în China, pot citi propaganda naționalistă în ediția din străinătate a *Cotidianului Poporului* și sunt incitați să devină chiar mai patrioți decât cei care trăiesc în China. Chinezii, care nu îndrăznesc să se opună vreunei politici PCC, au fost însă suficient de curajoși pentru ca sub conducerea PCC să ia cu asalt ambasadele și

consulatele SUA din China, aruncând cu ouă și pietre și dând foc mașinilor și steagurilor SUA. Toate sub emblema „patriotismului”.

Partidul Comunist a decis că oricând va întâlni o problemă importantă care cere supunere din partea oamenilor, va folosi „patriotismul” și „naționalismul” pentru a mobiliza oamenii pe loc. Pentru probleme legate de Taiwan, Hong Kong, Falun Gong, ciocnirea dintre avionul spion US și avionul de luptă supersonic chinez – în toate cazurile PCC a folosit metodele combinate ale terorii și presiunii uriașe și ale îndoctrinării colective forțate pentru a aduce oamenii la o stare de spirit războinică. Această metodă este similară cu cea folosită de fasciștii germani.

Prin blocarea tuturor celorlalte informații, îndoctrinarea forțată de către PCC a devenit incredibil de reușită. Chinezilor, chiar dacă nu le place PCC, gândesc în maniera sucită indusă de PCC. În timpul războiului americano-iraqian, de exemplu, mulți se agitau privind știrile zilnice pe CCTV⁹; simțeau o puternică senzație de ură, răzbunare, și dorință de luptă, și în același timp blestemau un alt război.

Nerușinare – Partidul este pus înaintea țării; prietenii sunt considerați dușmani

Una dintre frazele des folosite de Partidul Comunist Chinez pentru intimidarea oamenilor este: „distrugerea Partidului și a țării”; astfel Partidul este plasat înaintea țării. Principiul fondator al Chinei este că „fără PCC nu ar exista o Chină nouă”. Încă din copilărie oamenii sunt educați astfel încât să „asculte Partidul” și să se comporte ca „buni copii ai Partidului”. Cântă omagii Partidului: „Tratez Partidul ca pe propria mamă”, „O Partidule, mama mea cea dragă”, „Grația salvatoare a Partidului este mai adâncă decât oceanul”, „Dragostea față de tatăl și mama mea nu poate depăși dragostea mea față de Partid”¹⁰. Ei ar „merge să lupte oriunde unde îndruma Partidul”. Atunci când guvernul oferea ajutor după dezastre, oamenii mulțumeau „Partidului și guvernului” - mai întâi Partidului și apoi guvernului. Un slogan militar zice: „Partidul comandă armele”. Când experții chinezi au încercat să conceapă uniforma pentru judecători, au pus patru butoni aurii pe gulerul uniforme. Aceștia sunt aliniați de sus până jos pentru a simboliza Partidul, oamenii, legea și țara. Sugerează că și atunci când esti judecător, Partidul va fi mereu deasupra legii, a țării, și a oamenilor.

Partidul a devenit suprem în China, țara devenind subordonată Partidului. Țara există pentru Partid, iar despre Partid se spune că ar fi întruchiparea poporului și simbolul țării. Dragostea pentru Partid, pentru liderii Partidului, și pentru țară au fost amestecate, acesta fiind motivul principal pentru care patriotismul în China a devenit o noțiune contorsionată.

Sub influența subtilă dar persistentă a educației și propagandei PCC, mulți oameni, membri de Partid sau nu, au început să confunde Partidul cu țara, fie conștient, fie inconștient. Au ajuns să accepte ideea că „interesul Partidului” este mai presus de orice, ajungând să fie de acord cu faptul că „interesele Partidului sunt aceleași cu interesele oamenilor și ale țării”. Rezultatul acestei îndoctrinări create de PCC a creat climatul necesar pentru trădarea intereselor naționale de către Partid.

Jocul de-a reabilitarea și numirea actelor criminale „mari realizări”

PCC a făcut multe gafe în decursul istoriei. Dar a aruncat mereu vina pe indivizi sau grupuri prin „redresare și reabilitare”. Acest lucru a determinat ca victimele să fie profund recunoscătoare Partidului; în același timp a permis Partidului să nege orice fel de greșeli criminale. PCC declară

⁹ CCTV (Televiziunea Centrală Chineză) aparține și este condusă direct de guvernul central. Este rețeaua majoră de difuziune

¹⁰ Aceste citate sunt toate titluri ale unor cântece din timpul epocii lui Mao Zedong în anii 60 și la începutul anilor 70

că „nu-i este frică că va săvârși greșeli, fiind foarte grozav la corectarea lor”¹¹ - iar aceasta a devenit poziția sa magică, cu care a evitat în mod repetat eliminarea. Astfel PCC rămâne pentru totdeauna „măreț, glorios și corect”.

Poate într-o zi PCC va decide reabilitarea masacrului din Piața Tiananmen și reabilitarea reputației Falun Gong. Dar acestea sunt pur și simplu tactici viclene folosite de PCC, care încearcă disperat să-și prelungească viața ajunsă aproape de sfârșit. PCC nu va avea niciodată curajul să-și facă autocritică, să-și expună propriile crime sau să plătească pentru propriile păcate.

VI. PCC își manifestă natura infamă când folosește terorismul de stat pentru a elimina „Adevărul, Compasiunea și Toleranța”

Falsa „Auto-incendiere din Piața Tiananmen” înscenată de cultul malefic al PCC poate fi considerată drept minciuna secolului din partea PCC. Pentru a suprima Falun Gong, guvernul a dat dovadă de atâta perversitate încât a ispitit cinci oameni să pretindă că sunt practicanți Falun Gong și a înscenat o falsă auto-incendiere a lor în Piața Tiananmen. Luând parte la înșelătorie, fără să știe, cei cinci participanți și-au semnat propriile condamnări la moarte și au fost omorâți - la locul acțiunii, sau ulterior. Rularea cu încetinitorul a materialului video al auto-incendierii prezentat de postul CCTV arată clar faptul că Liu Chunling, una dintre persoanele care și-au „dat foc”, a murit în urma loviturii unui ofițer de poliție. Alte lucruri dubioase de pe materialul video includ postura șezândă în care se afla Wang Jingdong, sticla de plastic (s-a pretins că era umplută cu benzină) care a rămas intactă între genunchii săi după ce focul „a fost stins”, conversația dintre un medic și cea mai tânără victimă - Liu Siying - și prezența surprinzătoare a cameramanului parcă pregătit să filmeze întreaga scenă. Aceste fapte demonstrează că incidentul auto-incendierii a fost o înșelăciune pusă la cale cu ticăloșie de regimul injust al lui Jiang Zemin pentru a calomnia Falun Gong¹².

PCC a folosit metode mizerabile și brutale în campania sa de eradicare a Falun Gong. A folosit resursele financiare naționale acumulate în ultimii 20 de ani de reforme și deschidere. A mobilizat Partidul, guvernul, armata, poliția, spionii, diplomații străini și alte diverse organizații, guvernamentale sau independente. A manipulat sistemul de acoperire globală a mass-media ridicând o blocadă strictă a informației cu monitorizare individuală și de înaltă tehnologie. A făcut toate acestea pentru a persecuta un grup pașnic de oameni care aderă la Falun Gong, o practică de qigong tradițională chineză pentru îmbunătățirea corpului, minții și caracterului moral în conformitate cu principiile Adevăr, Compasiune, și Toleranță. O astfel de persecutare brutală a unor oameni inocenți, din cauza credințelor lor, dezvăluie natura degenerată a PCC.

Nici un răufăcător din istorie n-a mințit cu atâta viclenie și putere de pătrundere ca Jiang Zemin și PCC. Au folosit diverse minciuni, fiecare țintind și manipulând diferite noțiuni și idei ale oamenilor, pentru ca oamenii să poată fi păcăliți mai ușor și să creadă minciunile, și pentru ca Partidul să poată incita la ură împotriva Falun Gong. Crezi în știință? PCC va spune că Falun Gong este superstiție. Nu-ți place politica? Partidul spune că Falun Gong se angajează în politică. Îi invidiezi pe cei care se îmbogățesc în China sau în străinătate? Partidul va spune că Falun Gong adună bani. Ai obiecții împotriva organizațiilor? Partidul va spune că Falun Gong are o organizare compactă. Ești obosit de cultul personalității care dănuie în China de câteva decenii? Partidul va spune că Falun Gong exercită control mental. Ai sentimente patriotice? Partidul va spune că Falun Gong este anti-China. Îți este frică de haos? Partidul va spune că Falun Gong subminează stabilitatea. Te întrebi dacă Falun Gong susține cu adevărat Adevărul, Compasiunea, și Toleranța?

---

¹¹ Mao Zedong spunea: ne este frică să facem greșeli, dar ne preocupăm de corectarea lor

¹² Pentru analize detaliate ale filmului video ce prezintă auto-incendierea puteți accesa:
<http://www.clearharmony.net/articles/200109/1165.html>

Partidul va spune că Falun Gong nu are Adevăr, Compasiune, Toleranță. A deformat chiar logica, susținând pe posturi naționale că bunătatea ar putea genera dorința de omor.

Credeți că guvernul nu poate monta astfel de minciuni? PCC fabrică minciuni din ce în ce mai mari și mai șocante, de la sinucideri la auto-incendiere, de la omorârea rudelor la crime în serie – atât de multe minciuni încât îți vine greu să nu le crezi. Simpatizezi Falun Gong? Partidul leagă evaluarea politică de persecuția Falun Gong, te retrogradează, te concediază, sau îți ia prima dacă practicanții Falun Gong din zona de care răspunzi fac apeluri în Beijing. Astfel, ești forțat să devii un inamic al Falun Gong.

PCC a răpit numeroși practicanți Falun Gong și i-a dus la sesiuni de spălare a creierului pentru a-i forța să renunțe la credința lor dreaptă, să denunțe Falun Gong, și de a-i face să promită că vor înceta practica. PCC a folosit diverse metode malefice de convingere incluzând folosirea rudelor lor, presiuni pe linie profesională și educațională, tortură, mergând până la pedepsirea membrilor familiei și a colegilor. Practicanții Falun Gong „reeducați” sunt puși să tortureze și să-i „reducă” pe ceilalți. Viciosul PCC insistă să transforme oamenii buni în demoni și îi forțează să meargă spre prăpastie, pe o cale întunecată.

VII. Socialismul samavolnic cu „caracteristici chinezești”

Termenul „caracteristici chinezești” este folosit pentru a acoperi crimele PCC. Acesta pretinde tot timpul că succesul său în revoluția chineză se datorează „integrării marxism-leninism-ului cu realitatea concretă a revoluției chineze”. PCC a abuzat în mod frecvent de termenul „caracteristică” - folosind-o drept suport ideologic pentru metodele sale capricioase și viclene.

Mijloace capricioase și înșelătoare

Sub fațada vicleană a „caracteristicilor chinezești”, PCC n-a realizat decât absurditatea. Scopul revoluției PCC a fost realizarea proprietății publice asupra mijloacelor de producție; a momit o mulțime de tineri să se alătore organizațiilor de Partid folosind idealurile comunismului și ale unității. Mulți dintre ei și-au trădat familiile care aveau proprietăți. La 83 de ani după nașterea Partidului, capitalismul s-a întors, numai că acum a devenit parte a PCC, care inițial susținea egalitarismul.

Astăzi, printre copiii și rudele liderilor PCC, mulți sunt noii capitaliști cu averi; mulți membri de Partid s-au străduit să intre în grupul acestor parveniți. PCC a eliminat proprietarii de pământ și capitaliștii în numele revoluției și le-a furat proprietățile. Acum, noile „capete încoronate” ale PCC au devenit capitaliști mai bogați prin delapidări și corupție. Cei care au urmat Partidul în campaniile sale anterioare oftează acum: „dacă aș fi știut cum este azi, nu i-aș fi urmat”. După câteva decade de sudoare și luptă, ei descoperă că pur și simplu au donat proprietățile fraților și părinților lor, precum și propriile vieți, cultului PCC.

PCC vorbește despre baza economică care determină suprastructura¹³; în realitate baza economică birocratică a oficialilor corupți ai PCC determină „suprastructura de înaltă presiune” - o suprastructură care își bazează existența pe o uriașă presiune. De aceea suprimarea oamenilor a devenit politica de bază a PCC.

O altă caracteristică josnică a PCC este schimbarea definiției conceptelor culturale și folosirea ulterioară a acestor definiții modificate pentru criticarea și controlarea oamenilor. Un astfel de exemplu îl constituie conceptul de Partid. Din vremuri de început, pretutindeni în lume s-au născut

---

¹³ Suprastructura, în contextul teoriei sociale marxiste, se referă la modul de interacțiune dintre subiectivismul uman și substanța materială a societății

partide. Însă numai Partidul Comunist exercită puteri dincolo de domeniul unui colectiv de partid. Dacă te alături Partidului, acesta îți va controla toate aspectele vieții, incluzând conștiința, subzistența și viața privată. Când capătă autoritate politică, PCC controlează societatea, guvernul și aparatul de stat. Diktează toate problemele, de la cele importante cum ar fi alegerea președintelui sau a ministrului Apărării, întocmirea regulamentelor și a legilor, până la cele minore cum ar fi locul unde ar trebui să trăiești, cu cine te poți căsători, și câți copii poți avea. PCC a reunit toate metodele de control imaginabile.

În numele dialecticii, PCC a distrus complet gândirea unitară, rațiunea și spiritul filozofic socratic. În timp ce PCC vorbește despre „distribuție conform contribuției”, procesul prin care se permite „unor oameni să se îmbogățească primii” s-a realizat în același timp cu „distribuția conform puterii”. PCC spune că „servește populația din toată inima” pentru a-i amăgi pe cei care susțin acele idealuri, apoi le spală creierul și îi controlează, transformându-i în mod treptat în instrumente docile care „servesc Partidul din toată inima” și care nu îndrăznesc să intervină pentru populație.

Un partid machiavelic cu „caracteristici chinezești”

Folosind un principiu care așează interesele Partidului mai presus de orice, PCC a deformat societatea chineză cu mijloacele unui cult malefic, aducând pe lume o ființă cu adevărat grotescă. Această ființă este diferită de orice alt stat, guvern sau organizație. Principiul său este lipsa de principii; în spatele zâmbetului său este minciună. Oricum, oamenii buni nu pot înțelege PCC. Bazându-se pe standardele morale universale, ei nu-și pot imagina că o astfel de entitate malefică ar reprezenta o țară. Folosind scuza „caracteristicilor chinezești” PCC s-a fondat pe sine ca națiune. „Caracteristicile chinezești” au devenit un eufemism pentru „caracteristicile josnice ale PCC”.

Cu „caracteristicile chinezești”, capitalismul infirm al Chinei a fost transformat în „socialism”; „somajul” a devenit „în așteptarea angajării”; „concedierea” de la servicii a devenit „eliberare din slujbă”; „sărăcia” a devenit „stadiul inițial al socialismului;” și drepturile omului și libertatea de exprimare și credință au fost reduse la „dreptul la supraviețuire”.

Națiunea chineză se confruntă cu o criză morală fără precedent

La începutul anilor '90 exista o zicală populară în China: „îi bat pe toți, nu-mi este frică de nimeni”. Aceasta este consecința jalnică a celor câteva decenii de guvernare strâmbă a PCC, a impunerii ticăloșiei asupra națiunii. Declinul rapid al moralității în toate aspectele societății însoțește falsa prosperitate a economiei chineze.

Reprezentanții în Congresului Popular Chinez vorbesc deseori despre problema „onestității și încrederii” în timpul congresului. La examenele de intrare la colegii, studenților li se cere să scrie despre onestitate și adevăr - deoarece lipsa onestității și încrederii și declinul moral au devenit o criză invizibilă dar omniprezentă în societatea chineză. Corupția, delapidarea, produsele false, decepția, dușmănia și normele sociale degenerate sunt ceva comun. Nu mai există la nivel de minimă încredere între oameni.

Pentru cei care pretind că sunt satisfăcuți de standardul de viață îmbunătățit - nu sunt ei preocupați în principal de stabilitatea lor? Care este factorul cel mai important care asigură stabilitatea socială? Moralitatea. O societate cu o moralitate degenerată nu poate asigura nici un fel de securitate.

Până în prezent PCC a interzis aproape toate religiile tradiționale și a demolat sistemul tradițional de valori. Modul lipsit de scrupule în care PCC pune mâna pe bogății și înșeală oamenii s-a

prelins asupra întregii societăți, corupând întreaga societate și conducând oamenii către ticăloșie. PCC, care guvernează cu mijloace necinstite, are de asemenea esențial nevoie de o societate coruptă, un mediu în care să poată supraviețui. De aceea PCC încearcă tot posibilul să-i tragă pe oameni în jos la nivelul său, încercând mai mult sau mai puțin să-i transforme pe chinezi în intriganți. Acesta este modul în care natura înșelătoare a PCC duce la eradicarea fundației morale care a susținut de veacuri poporul chinez.

Concluzie

„Este mai ușor să transformi râurile și munții, decât să schimbi natura unui om”¹⁴. Istoria a dovedit că de fiecare dată când PCC a slăbit puțin lanțurile și sclavia, n-a intenționat să le și abandoneze. După Marea Foamete de la începutul anilor '60, PCC a început campania celor „Trei libertăți și un contract”¹⁵ având ca scop refacerea producției agricole, dar fără intenția de a schimba statutul de „sclav” al țăranului chinez. „Reforma economică” și „liberalizarea” din anii 1980 n-au împiedicat PCC să ridice din nou în 1989 cuțitul de măcelar asupra propriilor cetățeni. În viitor Partidul va continua să-și schimbe fața, dar nu-și va schimba natura imorală.

Unii pot crede ca trecutul aparține trecutului, că situația s-a schimbat și că PCC de acum nu este PCC de pe vremuri. Unii pot fi satisfăcuți de falsele aparențe și pot chiar crede în mod greșit că PCC s-a îndreptat, că se reformează, sau că intenționează să facă unele amendamente. Prin asta ei șterg constant cu buretele istoria. Toate acestea dau grupului de oameni josnici din PCC șansa să continue să existe și să amenințe omenirea.

PCC depune toate eforturile pentru a face oamenii să uite trecutul. Toate greutățile oamenilor sunt mostre ale in justiției suferite de pe urma PCC.

În fapt istoria PCC este una care a demontat memoria, o istorie în care copiii nu știu adevăratele experiențe ale părinților lor, o istorie în care sute de milioane de cetățeni îndură enormul conflict cauzat de disprețul față de trecutul sângeros al PCC pe o parte și menținerea speranței pentru viitorul PCC pe de altă parte.

Când spectrul malefic al comunismului a căzut peste omenire, Partidul Comunist a dat frâu liber drojdiei societății utilizând rebeliunea huliganilor pentru a apuca și menține puterea politică. Ceea ce a realizat prin măceluri și tiranie este stabilirea și menținerea despotismului în forma unei posesiuni de către Partid. Folosind așa numita ideologie a „luptei”, opusă naturii, legilor Cerului, naturii umane și universului, PCC distruge mai întâi conștiința și bunăvoința umană, și mai apoi civilizația tradițională și moralitatea. A folosit măceluri sângeroase și a forțat spălarea creierului pentru a fonda un cult comunist malefic, denaturând mintea oamenilor pentru a guverna țara.

În istoria PCC au existat perioade violente, când teroarea roșie a atins apogeul, și perioade dificile, când PCC a scăpat cu greu de distrugere. De fiecare dată PCC și-a folosit mijloacele viclene pentru a ieși din criză, pentru a conduce următoarea rundă de violențe, continuând să înșele poporul chinez.

Când oamenii vor recunoaște natura josnică a PCC și nu se vor mai lăsa înșelați de falsa sa imagine va sosi sfârșitul PCC și al naturii sale ticăloase.

---

¹⁴ Proverb chinezesc care confirmă că natura unei persoane este greu de schimbat. Proverbul a fost tradus și ca: „lupul își schimbă pielea dar nu și năravul”

¹⁵ Politica de reformă economică, cunoscută drept cele „Trei Libertăți și un Contract” (San Zi Yi Bao) propusă de Liu Shaoqi, pe atunci Președinte al Chinei. Programul acorda loturi de pământ pentru uz privat, piețe libere, întreprinderi cu răspundere proprie asupra profiturilor și pierderilor lor, și stabilea cote de productivitate în funcție de gospodărie

În comparație cu istoria de 5.000 de ani a Chinei, cei 55 de ani de guvernare ai PCC sunt doar o clipă. Înainte de apariția PCC, China a creat cea mai măreață civilizație din istoria omenirii. PCC a folosit șansa necazurilor pe care le avea China și invaziile străine pentru a dezlănțui dezastre asupra națiunii chineze. A luat zeci de milioane de vieți, a distrus nenumărate familii, și a sacrificat resursele ecologice de care depinde supraviețuirea Chinei. Ceea ce este și mai devastator este apropiata distrugere a bazei morale și a bogatelor tradiții culturale ale Chinei.

Care va fi viitorul Chinei? Ce direcție va urma China? Asemenea probleme serioase sunt prea complicate pentru a fi discutate succint. Oricum, un lucru este sigur: dacă nu va exista o reconstrucție a moralității națiunii, dacă nu va exista o restaurare a relațiilor armonioase dintre oameni și natură, și dintre oameni, Cer și Pământ, dacă nu va exista o credință sau o cultură care să asigure coexistența pașnică dintre oameni, națiunii chineze îi va fi imposibil să aibă un viitor luminos.

După câteva decade de spălare a creierului și opresiune, PCC și-a inoculat modul de gândire și standardele de evaluare a binelui și a răului în viața chinezilor. Rezultatul a fost că acum oamenii acceptă rațional perversitatea și înșelăciunea PCC, devenind o parte a minciunii, asigurându-i astfel baza ideologică pentru existență.

Primul pas, esențial, pe calea unei tranziții line de la Partidul Comunist la o societate liberă este eliminarea din viețile noastre a doctrinelor infame inoculate de PCC, discernerea naturii complet malefice a PCC, și restaurarea naturii și conștiinței umane.

Dacă această cale poate fi urmată pașnic și cu fermitate depinde de schimbările pe care le va face fiecare chinez în inima sa. Chiar dacă se pare că PCC posedă toate resursele și aparatul violentă din țară, dacă fiecare chinez crede în puterea adevărului și va apăra moralitatea, atunci spectrul malefic al PCC își va pierde fundația existenței. Toate resursele se vor întoarce instantaneu în mâinile celor cinstiți. Acela va fi momentul când va avea loc renașterea Chinei.

Numai prin excluderea Partidului Comunist Chinez va exista o Chină nouă.

Numai prin excluderea Partidului Comunist Chinez va exista o speranță pentru China.

Fără Partidul Comunist Chinez, oamenii buni și drepti din China vor reconstrui măreția istorică a Chinei.

Note:

[1] Mentalitatea tradițională confucianistă spunea că împărații și regii domnesc conform unui mandat ceresc. Pentru a primi o astfel de autoritate, realizările lor morale trebuie să se potrivească cu această responsabilitate supremă. Un concept asemănător poate fi găsit și la Mencius. În „Cine acordă puterea monarhică?”, fiind întrebat cine a acordat pământul și autoritatea de guvernare împăratului Shun, Mencius a spus „Cerul”.

Ideea originii divine a puterii poate fi găsită și în tradiția creștină. În *Romani* 13:1 în Biblie (versiunea King James), se poate găsi: „Lăsați fiecare suflet să fie supus puterilor mai înalte. Pentru că nu există o altă putere decât cea a lui Dumnezeu; puterile ce există sunt hotărâte de Dumnezeu”.

[2] Centrul unic se referă la dezvoltarea economică, iar cele 2 puncte de bază sunt: menținerea celor patru principii de bază (calea socialistă, dictatura proletariatului, conducerea PCC, a marxism-leninismului și a maoismului), și continuarea politicilor de reformă și deschidere.

- [3] informație dintr-un reportaj al agenției *China Nouă* din 4 martie 2004.
- [4] mu este o unitate de teren folosită în China. Un mu reprezintă 0,165 acri.
- [5] informație dintr-un reportaj al agenției *China Nouă* din 29 februarie 2004.
- [6] Principiul celor „Trei Anti” apărut pe vremuri. În 1979 Deng Xiaoping a propus un principiu al celor „Trei Anti” pentru a încuraja oamenii să spună ce gândesc: li s-a promis că nu vor fi etichetați, atacați, sau trași la răspundere pentru greșeli. Aceasta ar trebui să ne amintească de Mao Zedong care a încurajat similar intelectualii în anii 1950, pentru ca mai apoi să-i persecute brutal pe cei care au vorbit deschis. Cei „Trei Anti” se referă la „dezvoltare fără dezbateri, avansare fără luptă, și progres neabătut fără rămânere în urmă din cauza complacerii”.
- [7] Articolul 23 al Legii de Bază din Hong Kong a fost propus în 2002 de guvernul din Hong Kong sub presiunea Beijing-ului. Articolul a reprezentat o serioasă erodare a drepturilor și libertăților în Hong Kong, subminând politica unei „singure țări, două sisteme” promisă de PCC. Articolul 23 a întâmpinat opoziție pe plan mondial și a fost retras în cele din urmă, în 2003.
- [8] Liu Shaoqi, Președinte al Chinei între 1959 și 1968, a fost considerat succesorul lui Mao Zedong. În timpul Revoluției Culturale (1966-1976) el a fost persecutat ca trădător, spion, și a căzut în dizgrație. A murit în 1969 după ce a fost torturat sever în detenție.
- [9] CCTV (Televiziunea Centrală Chineză) aparține și este condusă direct de guvernul central. Este rețeaua majoră de difuziune.
- [10] Aceste citate sunt toate titluri ale unor cântece din timpul epocii lui Mao Zedong în anii 60 și la începutul anilor 70.
- [11] Mao Zedong spunea pe vremuri că ne este frică să facem greșeli, dar ne preocupăm de corectarea lor.
- [12] Pentru analize detaliate ale filmului video ce prezintă auto-incendierea puteți accesa: <http://www.clearharmony.net/articles/200109/1165.html>.
- [13] Suprastructura, în contextul teoriei sociale marxiste, se referă la modul de interacțiune dintre subiectivismul uman și substanța materială a societății.
- [14] Proverb chinezesc care confirmă că natura unei persoane este greu de schimbat. Proverbul a fost tradus și ca: „lupul își schimbă pielea dar nu și năravul”.
- [15] Politica de reformă economică, cunoscută drept cele „Trei Libertăți și un Contract” (San Zi Yi Bao) propusă de Liu Shaoqi, pe atunci Președinte al Chinei. Programul acorda loturi de pământ pentru uz privat, piețe libere, întreprinderi cu răspundere proprie asupra profiturilor și pierderilor lor, și stabilea cote de productivitate în funcție de gospodărie.